

„Men gaar det an? Jeg siger Dem, jeg er temmelig sikker paa, at det er en forvist Russer.“

„Jeg vil alligevel prøve . . . Dihmer! Torben Dihmer!“

Skikkelsen derhenne foer sammen, og Kikkerten forsvandt ned i Kappelommen, mens Manden vendte sig om efter Lyden.

„Jo, vist er det ham! Den Vædderprofil er da ikke til at tage fejl af! . . . Dihmer! Gamle Ven!“

Generalkonsulen svang sin hvide Kalabreser og stod et Øjeblik efter nede paa Promenaden med begge Hænderne plantet paa Torbens Skuldre.

„Velkommen tilbage fra de Dødes Rige! Ved Gud, jeg havde nær ikke kendt dig med det Skæg! Du ligner grangivelig en af disse Russere, der ligger hernede og rekreerer sig efter et længere Ophold i Sibirien. Til Lykke, du medicinske Vidunder! Du veed vel, at der er skrevet om dig i alle Bladene?“

Torben var ulykkelig over dette Møde. Da Generalkonsulen traadte et Skridt tilbage for rigtig at betragte ham, stod han forlegen og stregede i Gruset med sin Stok. Lidt efter kom Direktør Zaun listende ned ad Trappen med Nysgerrigheden kiggende ud af alle Træk og lod sig forestille.

Hans Ansigt syntes Torben bekendt, men han huskede ikke hvorfra og brød sig ikke om at spørge.

De tre Landsmænd fulgtes derpaa et Stykke henad Vejen, og da Torben ikke saa nogen Udvej til at blive det generende Følgeskab kvit, foreslog han, at de skulde tage Plads paa en af de ledige Bænke. Han kunde derfra holde Øje med Baaden og sikre sig mod at blive overrasket ved en Landgang.

Generalkonsulen overvældede ham med Spørgsmaal. Han vilde vide, hvornaar Torben var kommen, hvilken Rute han havde taget, hvad for et Hotel han boede paa, og om han allerede havde truffet Landsmænd „eller maaske Landsmandinder“. Torben sad med en pinefuld Fornemmelse af at blive befamlet og besnust rent korporligt. Han svarede blot, at han var kommen dertil den foregaaende Aften over Milano, og han undgik at nævne Navnet paa den fredelige Hotel-Pension, han havde gemt sig i.